

Arrest

nr. 124 128 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 17 januari 2013 een aanvraag indient voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Concreet betreft het een hereniging van verzoeker, van Senegalese nationaliteit, met zijn vader, van Franse nationaliteit die in België verblijft.

1.2. Op 19 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 18 juli 2013 ter kennis gebracht worden.

De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, stelt dat als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

De referentiepersoon legt een bewijs voor waaruit blijkt dat hij in de periode september-november 2012 een pensioen ontving van ongeveer 990 euro. Uit deze documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoeker voert ook aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"EERSTE MIDDEL:

- **Schending van artikel 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet (VW);**
- **Machtsoverschrijding;**
- **Schending van de materiële motiveringsplicht;**

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

9.1.1. weigering omwille van gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten

9.1.1.1 Motivering bestreden beslissing

DVZ stelt dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis VW.

DVZ verwijst naar de inkomsten van de vader van verzoeker, de heer O.D. en stelt dat deze onvoldoende zijn.

9.1.1.2 Definities in de Vreemdelingenwet: artikel 40bis en 42

Artikel 40bis §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt :

"De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. "

Artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden

te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

9.1.1.3. Analyse van het dossier

Verzoeker legde de inkomsten voor van zijn vader, van wie zij ten laste is.

De bijlage 19ter die verzoeker op 19/06/2013 overhandigd kreeg, vermeldt de stukken die verzoeker diende voor te leggen.

De bijlage 19ter verduidelijkt niet uit welke periode de inkomstenbewijzen moeten afstammen, en verduidelijkt geenszins dat verzoeker alle mogelijke documenten kan voorleggen die de persoonlijke en individuele situatie van zijn vader schetsen, waaronder bijvoorbeeld (en niet limitatief) bewijzen van lage kosten, bewijzen van bijkomende financiële steun van in België gevestigde familieleden, bewijzen van mogelijkheden op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt van verzoeker,....

9.1.1.4. Schending artikel 40ter en 42§ 1 VW. iuncto machtsoverschrijding. schending zorgvuldigheidsbeginsel. schending materiële motivering .

In weerwil van artikel 42, lid twee, laatste zin van de Vreemdelingenwet, heeft de DVZ nagelaten "zich alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Nadat verzoeker zijn bijlage 19ter overhandigd kreeg, heeft hij zich opnieuw aangeboden op het gemeentebestuur om stukken voor te leggen: op 16/04/2013.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker erop gewezen dat de bewijzen die hij voorlegde mogelijks onvoldoende zouden zijn en dat hij overige documenten kon overleggen die de individuele situatie van zijn vader konden schetsen.

Verzoeker hoorde niets van DVZ, kreeg geen vraag tot voorlegging van bijkomende stukken en kon er dan ook terecht van uitgaan dat zijn dossier volledig was.

DVZ heeft naar verzoeker noch de minste stap ondernomen om bijkomende stukken op te vragen, indien zij van oordeel was dat de binnengebrachte documenten niet volstonden om de inkomsten van de gezinshereniger en familie te evalueren.

DVZ schendt zodoende niet alleen de bepalingen van artikel 42bis Vreemdelingenwet maar ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

9.1.1.5. Vereiste van een behoeftenanalyse - algemeen

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat indien niet is voldaan aan de in art. 40bis §4, 2° van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de toereikende bestaansmiddelen, de DVZ een behoeftenanalyse diende uit te voeren.

Aan de oorsprong van deze behoeftenanalyse van artikel 42 van de Vreemdelingenwet ligt **artikel 7§1, c) van de Richtlijn 2003/86/EG** bepaalt dat bij het indienen van het verzoek tot gezinshereniging kan verzocht worden dat de gezinshereniger beschikt over 'stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden'.

Verzoeker, kind van een Franse onderdaan, kan dienstig verwijzen naar de de Richtlijn 2003/86/EG, dewelke betrekking heeft op gezinshereniging met derde landen.

De voorbereidende werken van de wet van 08.06.2011 (die artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet wijzigden) stellen immers : "Voortaan zullen voor hen (Belgen) zelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt" (DOC 53-0443/014 (p.23)).

Zich baserend op het '**Chakroun**'-arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 wijst de Raad van State erop dat het bedrag van 120 % van het leefloon slechts een referentiebedrag zou mogen zijn. Indien van een vast bedrag zou worden vastgelegd dan is deze bepaling niet conform het doel van de richtlijn.

Het dictum van het Hof bepaalt het volgende: 'De zinsnede "beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd, dat deze een lidstaat **niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien**, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijk kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen

van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid".

De raad van State bepaalde in puntje 47 en 48 van haar advies het volgende:

'47. [...] Zoals in punt 43 van het onderhavig arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de **lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager**. Deze uitlegging steunt in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld [...].

Bovendien moet elk verzoek tot gezinshereniging individueel beoordeeld worden. Dit laatste principe is namelijk vastgelegd in **artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG**. Dit artikel bepaalt namelijk: 'I.g.v. afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat; alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Ook het **studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken** haalde in DOC 53 - 0443/018 (p.225) bepaalde het volgende:

'[...] Om te bepalen of een vreemdeling al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen:

- Kan wel een bepaald **referentiebedrag** vastgesteld worden
120 procent van het bedrag zoals bepaald in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie kan aangewend worden als referentiebedrag.
- Kan geen minimuminkomen bepaald worden waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige **concrete beoordeling** van de situatie van iedere aanvrager
Aan deze vereiste kan voldaan worden door te voorzien in de omzetting van artikel 17 van de richtlijn [...].

9.1.1.6 Ontbreken van een behoeftenanalyse - schending materiële motivering

DVZ weigert de aanvraag tot gezinshereniging omdat de inkomsten van de Franse vader, niet in aanmerking worden genomen. Verzoeker argumenteerde eerder dat DVZ op geen enkel ogenblik bijkomende stukken heeft opgevraagd waaruit de individuele en algehele situatie van de vader zou blijken.

DVZ heeft niet enkel nagelaten bijkomende documenten op te vragen doch heeft ook nagelaten een behoeftanalyse te maken.

De bestreden beslissing verwijst met geen woord naar de overige documenten die verzoeker voorlegde:

- **het feit dat de vader van verzoeker in het verleden steeds financieel in staat is geweest geld over te maken naar Senegal voor de komst van verzoeker naar België.**
- **Het feit dat overige familieleden, waaronder de tante van verzoeker, allen samen verzoeker financieel steunen en spullen voor hem kopen.**
- **Het feit dat verzoeker aantoont dat vader en hijzelf zeer lage maandelijkse kosten hebben**
- **Eventuele mogelijkheden van verzoeker op de Belgische arbeidsmarkt in de toekomst.**

Geenszins blijkt uit de bestreden beslissing dat DVZ een behoeftenanalyse maakte en/of zich informeerde naar de individuele situatie van verzoeker en zijn vader.

Het is verzoeker onduidelijk of met al deze voorgelegde elementen werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn aanvraag. Het is voor verzoeker thans dan ook eveneens moeilijk om zijn beroepsmogelijkheden correct in te schatten.

In zoverre met voormelde elementen geen rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing schendt DVZ artikel 42bis juncto 42 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het **eerste en enige middel** roept verzoeker de schending i van artikelen 40bis en 42 Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, en het plegen van machtsoverschrijding.

Verzoeker stelt dat verwerende partij nagelaten heeft om hem om bijkomende documenten te vragen, dat hij er niet op gewezen werd dat de voorgelegde documenten mogelijks onvoldoende zouden zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bijlage 19 duidelijk werd gesteld dat verzoeker het bewijs diende voor te leggen van voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon ten laatste op 16 april 2013.

Verzoeker heeft als bewijs van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen het bewijs van pensioen van de referentiepersoon voor de periode september-november 2012.

Daaruit blijkt dat het maandelijks pensioen van de referentiepersoon 990 EUR bedraagt, hetgeen onder de armoedegrens van 1000 EUR voor een alleenstaande ligt.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct. Verzoeker betwist niet dat het pensioen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt, maar hij stelt dat zij ook financieel geholpen zullen worden door familieleden en dat verzoeker zelf ook tewerkgesteld kan worden.

Verwerende partij heeft gevraagd om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor te leggen. Verwerende partij kan geen rekening houden met eventuele inkomsten waarvan geen bewijs werd voorgelegd, noch met hypothetische hulp van familieleden.

Bovendien heeft verwerende partij geen verplichting om bijkomende documenten te vragen. Verzoeker heeft 3 maanden de tijd gehad om de gevraagde documenten voor te leggen.

De bestreden beslissing is redelijk aangezien zij gesteund is op de door de verzoeker voorgelegde documenten.

Verzoeker stelt dat er geen behoefteanalyse werd gevoerd overeenkomstig artikel 40bis §4,2° Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing wel verwezen wordt naar het feit dat het pensioen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt voor één alleenstaande. De inkomsten zijn bijgevolg zelfs voor de referentiepersoon onvoldoende om een minimum van waardigheid te verzekeren. Die inkomsten zullen bijgevolg zeker ook onvoldoende zij voor de referentiepersoon en de verzoeker s amen.

De behoefteanalyse werd doorgevoerd op grond van de voorgelegde documenten.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

"Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd" (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het middel is ongegrond."

2.3. Eén van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoeftenanalyse te doen en daardoor eveneens de materiële motiveringsplicht schendt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikelen 40bis en 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.(...)"

Artikel 42, §1, tweede lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Artikel 40bis en de artikelen 41 tot 47 van de vreemdelingenwet vormen de omzetting in het interne recht van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229) (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Uit artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met artikel 40 van die wet, blijkt dat de eerstgenoemde bepaling het verblijfsrecht regelt van de familieleden van een burger van de Unie die onderdaan is van een andere lidstaat.

Bij de totstandkoming van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 diende de wetgever de verplichtingen na te leven die de Belgische Staat als lidstaat van de Unie op zich heeft genomen inzake het vrij verkeer van personen. Aldus vormt die bepaling, voor wat het verblijfsrecht van de bloedverwanten in de neergaande lijn van een burger van de Unie en voor wat de vereiste bestaansmiddelen van de gezinshereniger, de omzetting in het interne recht van de verplichtingen die op de wetgever rusten krachtens de artikelen 3 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG. (zie mutatis mutandis GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.44.1)

De Raad wijst erop dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen. (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

Uit artikel 3.2 *in fine* van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat de lidstaat de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoekt. In artikel 8.4 van de Burgerschapsrichtlijn worden 'toereikende bestaansmiddelen' voorts als volgt omschreven "4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert."

In het arrest *Brey* oordeelde het Hof van Justitie als volgt:

“67. In de tweede plaats zij in herinnering gebracht dat artikel 8, lid 4, eerste volzin, van richtlijn 2004/38 uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar dat zij rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Bovendien mag volgens de tweede volzin van dat artikel 8, lid 4, het bedrag van toereikende bestaansmiddelen niet hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder de staatsburgers van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

68. Daaruit volgt dat, hoewel de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punt 48).” (HvJ 19 september 2013, C-140/12, Brey)

In het arrest Chakroun stelde het Hof: *“48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. (...)”* (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun)

De Raad merkt op dat uit de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar dat zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene.

Het Grondwettelijk Hof heeft in die zin dan ook gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : *« il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »*)

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen het volgende gesteld: *“De referentiepersoon legt een bewijs voor waaruit blijkt dat hij in de periode september-november 2012 een pensioen ontving van ongeveer 990 euro. Uit deze documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden.”*

De verwerende partij houdt in haar nota voor dat: *“De behoefteanalyse werd doorgevoerd op grond van de voorgelegde documenten.”* Zij voegt daarbij toe: *“Verwerende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing wel verwezen wordt naar het feit dat het pensioen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt voor één alleenstaande. De inkomsten zijn bijgevolg zelfs voor de referentiepersoon onvoldoende om een minimum van waardigheid te verzekeren. Die inkomsten zullen bijgevolg zeker ook onvoldoende zij voor de referentiepersoon en de verzoeker samen.”*

Uit de nota en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde argumenteert dat het minimumpensioen dat de referentiepersoon ontvangt van de Belgische overheid zelfs voor de referentiepersoon onvoldoende is om een minimum van waardigheid te verzekeren en dat dus het minimumpensioen bijgevolg zeker onvoldoende zal zijn voor de referentiepersoon en verzoeker samen. De Raad stelt vast op basis van het administratief dossier dat het minimumpensioen van de referentiepersoon *in casu* voornamelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO).

De Raad herinnert aan dat de lidstaten het bedrag van de bestaansmiddelen dat zij als toereikend beschouwen niet mogen vaststellen, maar rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Het gehanteerde referentiebedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een alleenstaande van 1000 euro hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale socialezekerheidspensioen dat België uitkeert. Daarenboven, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet, *in casu* omdat de gemachtigde van oordeel is dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt, volgt uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde gehouden is in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Franse referentiepersoon en de verzoeker, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 1000 euro, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker en zijn Franse vader, d.i. de referentiepersoon. Een behoeftenanalyse blijkt niet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en zijn vader, EU-onderdaan, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft verzoeker in zijn verzoekschrift een aantal elementen aan die bij deze concrete behoeftenanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding. Het gegeven dat verzoeker niet betwist dat de inkomsten van zijn vader voor de maanden september tot november 2012 onder de armoedegrens van 1.000 euro voor een alleenstaande liggen, kan dit zorgvuldigheidsgebrek niet herstellen.

In casu, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. Het motief in de bestreden beslissing dat er een reëel risico is dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing 19 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 18 juli 2013 werd ter kennis gebracht niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES